

Taikurin taivas

Viiltoja ja piirtoja - Osa 4

Kohti kuoloa

Harri Koivisto

Copyright © 2015

Omakustanne: Taikurin taivas

Viiltoja ja piirtoja - Osa 4 / Kohti kuoloa

Kirjan tekstit, kuvat ja suunnittelu: Harri Koivisto

Teoksen sähköinen jakelu ja kaikenlainen tulostaminen omaan ja muuhunkin käyttöön

on ehdottomasti sallittua.

Ja vieläpä oikein toivon sanojen leviämistä.

Lisäksi toivon, kun luet kirjaa, kertoisit siitä minulle sähköpostiin taikurin.taivas@gmail.com.

Ja jos tekstejä jossain lainaat, mainitse nimeni ja vaikka tämän kirjan nimi ja viel' kotisivuni osoite www.piiras.com.

Näin kiinnostuneet voivat löytää lisää luettavaa.

Mikäli haluat käyttää tarinoita kaupallisiin tarkoituksiin, ole minuun yhteydessä tuon saman sähköpostin kautta.

- Harri kiittää

Lukijalle

Tämä on Viiltoja ja piirtoja -kirjasarjan neljäs osa. Tai oikeastaan jo viides, sillä kesällä 2014 julkaisemaani Taikurin synty -kirjaa voidaan hyvin pitää tämän sarjan ensimmäisenä osana.

Tämä kirja, ja koko valmisteilla oleva kirjasarja, on noin yhden vuoden mittainen matka Taikurin synty -kirjani jälkeisestä ajasta.

Kaikki aikaisemmat kirjani löytyvät alla olevasta linkistä.

Matka on tuonut eteeni monenlaisia tilanteita ja kysymyksiä, joihin olen etsinyt vastauksia. Monenlaista olen löytänyt, ja niistä kerron koko kirjasarjan ajan.

Myös tässä osassa kuljetaan suurissa kysymyksissä, sekä ihmisen sisäisen ja ulkoisen olemuksen hoitamisessa ja parantamisessa.

Edelleen vaivaava selän kipu, vaikka jo hetkin helpottava, ja lähestyvä sydänleikkaus ovat vieneet syvien asioiden äärelle, intuitiivisesti ymmärtämään tätä hetkeä ja näkemään tulevia aikoja. Ja, voi vain huokaista: -Kuinka paljon kivut ja sairaudet voivatkaan ihmiselle opettaa.

Tämän osan matka päättyy leikkausaamun tunnelmaan sairaalan vuoteella 15.1.2015 klo 05.30.

Tarkoitukseni on jossain vaiheessa lukea osa runoista myös **äänirunoiksi**. Löytyvät aikanaan kotisivuni linkistä.

Tervetuloa mukaan runoilijan matkalle.

Toijalassa 27.9.2015

Harri Koivisto

PS. Kirjan muotoilu on suunniteltu toimivaksi tableteilla ja e-kirjan lukulaitteilla. Ja parhaiten laitteen pystyasennossa.

Onnistuu kyllä tietokoneellakin, mutta tekstin asettelu on aika vasenreunainen.

Kirjojen ja äänirunojen linkki:

<http://www.piiras.com/e-kirjat>

Sisälllys

Viiltoja ja piirtoja - Osa 4

Kohti kuoloa

Sata päivää aikaa (alku)	7
1 Lääkkeistä ja luontaisista	8
Elä tässä sitten!	9
Millä erottaa?	12
Missä syy?	14
Anna mun parantua	16
Haittavaikutus	18
Ajan henki	21
Puutosta vaiko liikaa	24
2 Mullistui maailma	26
Mullistui maailma	27
Salaisuuden paljastan	28
Säteilystä	32
3 Pohdiskelua elämän tiestä	33
Pohdiskelua elämän tiestä	34
Yön hiljainen hetki	36
Tunteet seuraa	38
Elämän taakat	40
Elinten sisään	43
Muistot eivät katoa	44
Epävarmuutta	46
Suru tappaa	47
Myrkkyä kalvavaista	50
4 Kuolon lupauksia	51
Konepelti	52
Sata päivää aikaa	53
Tulevien lupauksia	56
Ennen ja jälkeen	59
Temppu	62
5 Portin juurella	64
Ei oikeasti viel' ees alkanut	65
Pakko-tolpalla	67
Uusi sijaan lasketaan	70
Päätyi pallojen vuosi	71

Portin takana	73
Hetki muuttavin	75
Mikä on tämä hetki	77
Unissa	79
Jotenkin Jeesusmainen olo	80
Portti lähestyy	82
Ei kait täältä vielä	83
Minä heräsin	85
Sininen enkeli	86
Outoja tunteja	87
Salainen toive	89
Ajatukset kiertää	91
Viimeinen ja ensimmäinen	92
Runoilijan rinta avataan	93
Viimeisiä sanoja ennen operaatiota	94
Leikkausaamuna	95
Uusi kevät	96

Tulossa (alustava suunnitelma)

Piirtoja ja viiltoja - Osa 5 / Muna

Piirtoja ja viiltoja - Osa 6 / Kohti uutta

Muista aiemmat sanat:

”Astia on puhdistettava”

siis, aineetkin kaikki
ja väärät turvat, ravinnot
ihmissuhteet rasittavat
ja vaarat, pelottavat.

Halkeamat paikattava
lohkeamat korjattava
ja tarttuneet myrkyt pois
ett’ astia puhdas ja ehjä olla vois

... ja kestävä varten uutta
astian tulevaisuutta.

*

03.10.2014

Sata päivää aikaa

Sata päivää aikaa
parantua vaivoista
ja matkata kohti kuoloa
- sitä kuin lopullista kuntoutusta.

Sellainen kuolo on
kuin päätös kohtalon
matkan teon, vaivojen
varten tulevien.

Varten tulevien?

Niin, eihän kaikki yksin tätä varten
itsen
ja näkyvien
sillä elämä suurempi on
kuin elo yhden ihmisen
elo yhden matkan näkyvien

vaan, kokonaisuuden tähden kaikki tää
yhdenkin ihmisen vaiva
toiselle elollasi onnea, tai kuoppaa kaiva.

Eikä vaikutus elon, ihmisen
pääty kuolohon näkyvien
vaan, jatkuu se...

... ja jatkuu kohdassa **4 Kuolon lupauksia.**

1 Lääkkeistä ja luontaisista

05.10.2014

Elä tässä sitten!

Moni lääke ankara
ihmistä on auttava
vaik' tuhoaa se pahoja
ei ymmärrä hyvien arvoja.

Moni lääke turha on
moni avun suo
vaan, vaikea on tietää ihmisen
mi onnen hälle tuo.

Kas, vaikutukset monet
on hyvän sekä pahan
ja monen lääkkeen takana
on valta rahan.

Mutt' luontainen on pehmoinen
ihmistä monesti auttaen
kehittäen kehoa
antaen voimia
vastustaa heikkouksia.

Vaan, vaivansa on näilläkin;
yks' hyvä yhdelle
ei apuansa toiselle
ja tänään se, mi hyväks' on
on huomenna jo mahdoton.

Yks' hetki hyvä hyväksi
hetki toinen turhaksi
ja mikä aina oikeaksi
ettei vain tavaksi
sillä, muuttuuhan tämäkin rahaksi
ja lupaavaksi mainokseksi.

Kuka sanois sen
mit' oikein tarvitsen
ja mikä ero toisella
kuin samanmoisella

sillä, toinen samaa hyväksi
toinen tarpeeton
moni asia ratkaisee
miks' aine turha on.

Alkuaineet vaihtelee
tekotapa;
 koneet
 sähköt
 säteilyt säätelee
onko tulos toimiva
vaiko tyhjä nolla.

Mutta, kaikessa
on myös placeboa
kehon omaa tahtoa
siks', vaikea on arvata
tosi vaikutusta.

Ei ole helppoa
tietää tosi tarvetta
 ettei söisi turhia
 ettei vahinkoa
sillä, tiedä ei viel' ihminen
kehon salaisuutta.

Tänään yksi hyväksi
huomenna jo vahingoksi
vaik' tahto, tarkoitus hyvän on
huominen on armoton;
 uusi tieto uutta tuo
 vanha tieto vain vahinkoja suo.

Valitse tässä sitten;
 lääkkeet
 luomut
 ravinnot
kun vaikutuksista ei oikeasti tiedä kukaan
 kun raha
 valta
 mainokset
vie ihmistä vain mukaan suuntaan sen
min huomenna jo tuomitsen.

Jäljelle jäis vain aito hyvä
aine kuin pyhä
vaan, sekin valheeksi väännetään
rahan hyväks käännetään
ja pilataan herkkä ihminen
niin hyväuskoinen.

Onneksi on viel' hyviä
 toimivia
 yksinkertaisia
joist' oikeata apua

ja oikeata ravintoa
joka auttaa voi viisasta kehoa
mi tietää itse
mit' tarvitsee se;

poimii hyvät sieltä, täältä
ja parhaansa se yrittää
vaik' aika kumma, ankara
vain tahtoo myrkyttää.

-Oi, mistä viisaus? minä jo kysyn taas.
-Mistä viisaus, ett' ois rauha maass'
ja ihmisellä hyvä tahto
vain auttaa toistansa.

Ei jää kuin intuitio, jolla selvittää
tutkia aikaa ja tapoja sen
mikä oikeasti totta
mitä vahingoksi toisen vääristelen.

Voi, miten onkaan tämä vaikeata
vaik' maailmassa on kuitenkin
niin paljon hyvää ja kaunista
aitoa ja apuansa antavaista
- pitää osata vain poimia
kuin oikeita palasia.

- Mutta, sehän tässä justiin
on niin vaikeata.

Elä tässä sitten!

*

06.10.2014

Millä erottaa?

Mainos ja raha
vaikuttaa kaikkialla;
uskottava?
luotettava?
vaikea erottaa
tehty kauneudella.

Tarpeellinen?
tarpeeton?
kuka huomaisi sen
yleisen menon.

Synnyttää tapoja
tottumuksia
uskomuksia
ett' jokin on niin hyvä kuin sanotaan
ja kun viel' jyrkin sanoin perustellaan.

Millä erottaa oikea ja väärä?
Millä tarpeellinen
tarpeeton?
Millä vaarallinen
vaaraton?

Millä yhteisvaikutus?

Millä vastustaa valkotakkia
auktoriteettia, joka kovin sanoin määrää
ja viel' lupaa, ettei ole mitään väärää
- vaikka olisikin.

Tiesikö itse, vaiko ei?
Ylempi valta harkinnan poies vei.

Ihminen raukka
on kuin koekaniini
joll' testataan kaikkea
eikä korvaa kukaan
kun tietämättömyyttään suostui mukaan.

Voi elon vaikeutta.
Voi hyvän ja pahan erottamisen hankaluutta.

Ollaan vain ja uskotaan
mitä meille sanotaan

- ja sitten korjataan
kun toista vahingoitetaan
- ja uusilla vaik' vielä lisää kehoa rasitetaan.

Oi, miten ihminen
vois erottaa oikean ja väärän?

Miten elää vois terveesti elonsa määrän;
apua monesta auttavasta
vaivaa monesta saastuttavasta.

Ja kun moni
teko
aine
lääke samankaltainen
voikin olla vahingollinen;
tehty tavoilla vaarallisilla
tehty rahoilla ratkaisevilla
ja ihmisen ahneuksilla.

*

10.10.2014

Missä syy?

Jo suuta kuivaa ja ajattelen
itseäni jo liikaako lääkiten
vaik' aineilla hyvillä monia lupauksia
ovatko oikeasti tarpeellisia.

Kysymys suuri
ja voimat sen
takana jo luontaisten lääkkeiden.

Liika on liikaa kaikessa
kohtuus on kaunista
vaan, missä kulkee raja?

Sitä vaikea on arvioida.

Kyllä keho tietää, jos se hyvin voi
jokainen liika jo ongelmia toi.

Siks' tulee olla tarkkana, kaikessa.

Jokainen kipu ankara
on aina jonkin seurausta
sillä, ilman syytä
ei ole kipua, kärsimystä.

Onko syy ulkoinen
vai, onko syy sisäinen?

Onko aiheuttaja näkymätön
vaiko näkyväinen?

Näkymätön
on mielen vaiva
jonka kautta sairautta.

Näkyväinen
on silmin nähdä vaivan aiheuttaja;
joku teko
väärä asento
joku väärä ravinto
elintapa
tottumus
vaik' oiskin se hyvän tarkoitus.

Näistä etsiä vaivan syytä
ulkoisista
ja sisäisistä, vaik' kaukaisista
sillä, mistä tietäis ihminen
syytä menneitten.

Se onkin jo se - tehtävä sanojen.

Mutta, ulkoisten syyt on helpommat;
jättää pois
ei tee
ei rasita turhaan
lepoa ja rauhaa
kunnon ruokaa
ja oikeata ravintoa.

Ja myrkyt pois!
elo silloin jo kauniimpaa ois.

Mutta, mistä tiedän myrkyt
kun moni niin maistuvainen
on vaivoja jo aiheuttavainen?

Mikä oikeasti terveellistä?

Mikä tekee hyvää?

Ja liika kaikessa, hyvässäkin
tekee vain pahaa.

Siinä se!

Kuuntele kehosi ääntä
ja itseäsi seuraa;
jos on vaivaa, jotain on liikaa
jos ei parane
se on oire, seuraus
- onko jokin väärä tottumus.

Voihan tietenkin olla kyseessä myös johdatus
opastus oikealle tielle
elon matkalle.

Siinä vastauksia kysymykselle;
vaivan syyille
ja seuraukselle.

04.11.2014

Anna mun parantua

Oi, anna mun parantua
kaikesta hyvää tarkoittavasta
kuin salaa hiipineestä turvasta
joka ei turva olekaan
- on vain aikaa
ja ajan henkeä
johon huomaamatta liu'uin mukaan

uskomaan
luottamaan
ett' kehoni kaipaa
jotain vahvistusta
kuin luonnollisista aineista.

Oi, mikä harhaluulo
vaik' tarpeen oisikin silloin
jos keho heikoksi ajettu;
lääkkeillä
myrkyillä tapettu
ja omat voimat alhaalla
ja tarvitsevat pikaista vahvistusta.

Mutta, sitten pian
kun voimaa on takaisin saatu
tulee luopua turhista
kehoa kuluttavista

kun, hyvä on siirtymässä pahaksi
voiman lähde keholle ankaraksi
estoksi sille
omalle kasvulle ja vahvistukselle

joss' elpyy se upea koneisto
se ihmiselle viel' tuntematon järjestelmä
joka ihmeitä tekee, jos se tehdä saa
- se ihmisen kuin kaikesta parantaa.

Voi, kuinka monesti tuleekaan elämässä
hyvästä sen parhaan vihollinen
kun jäädään hyvään
kuin hyvään turvaan ja uskotaan
ett' se on parasta sille hetkelle

ja vieressä seisoo se paras, jok' oottavi
ett' ihminen luopua vois
että se "hyvä" ois elosta pois

- ja se paras
sais astua sijaan ja vaikuttaa
ihmiselon tulevaan.

Sillä, se paras
on sinulle se paras
joka vain voi viedä sinua kohti sitä
elon tarkoitusta, mitä
varten olet tullut tänne
kuin alas
elolle näkyvälle.

Siis, luovu hyvästä
ja ota se paras
sillä se "hyvä"
on elämäsi varas.

Paras... on paras.

*

29.10.2014

Haittavaikutus

Haittavaikutus on sitä
ett' elimistö hylkii
taistelee vastaan myrkkyä
sisälle tullutta lääkettä
ainetta
jot' ei se ymmärrä
ehkä tarpeetonta
ja alkaa taistelu, keho vastaan aine
kuin turha.

-Anna mun hoitaa tämä itse! se kuin huutaa
ja huokaa voimattomuuttaan vahvemman edessä
kun joutuu, raukka
lannistumaan kahden suuremman alla:
mieli, mi tahtoi
aine, mi joutui sisälle
kehon alueelle.

Ja syttyi sota!

Kuin toivoton, tahdoton
ja kuolee paljon sivullisia
katoaa voimia auttaa, parantaa.

Aine voittaa
keho hajoaa
ja jää aineen varaan, mi parantaa
ja toivoo
ett' keho itse sitten auttaa.

Voi tätä ristiriitaa!

Ensin tapetaan
sitten toivotaan
ett' yhdessä parannetaan.

Otetaan se heikko mukaan
mik' enää jaksa ei
kun vieras aine
voimat poies vei.

Ja siihen ihminen jää
haukkomaan elämää
ja keho uskollinen
vajavaisesti toimiva
tekee kaikkensa vaik' kärsiikin
ja heikkenee se
kun valta annettu vieraille.

Ja vaik' annettais ravintoa
ei enää voimia tarttua
rakentaa uusia voimia
vastustaa sairauksia, valtoja
jotka aiheuttavat vain vahinkoa.

Raskasta!

Mutta, keho ei unohda
annettua matkaansa
siks' taistelee se kuin salassa
piilevissä voimissa

ja etsii hetkeä
aikaa
paikkaa
miss' taas tarttua
miss' alkaa taas toimia
vapautua.

Se etsii tiloja
voimia
vaatii ravintoa
poistaa turhia
alkaa sopeutua
ja taas taistella
kuin oottaen päivää
ett' sais taas täysillä toimia.

Ja ellei sitä tule
jos aine, lääke kuin ikuinen
keho on kuitenkin uskollinen
ja toimii tavallansa
voimallansa
ajallansa
min itsellensä viel' saa
- se salassa ihmistä parantaa.

Ja, jos ei se enää jaksaa
- se katoaa.

-Voi hyvä luoja tätä aikaa! kuin huokaisi se
kun unohdetaan se voima
mi uskottu on keholle.

Siinä kaikki voima on
ja mukana viel' mieli
sen voima uskomaton

ja jos nuo kaksi yhdessä toimia saa
ne kaiken mahdollisen parantaa.

Mut' keho heikko, heikentynyt
ei omin voimin enää selvinnyt
vaan, siihen kehitetty avut auttamaan
heikkoa parantamaan.

Virkansa silläkin
apunsa auttava
kuntoon saattava.

Mut' aineilla pahoilla
ei aina todellista apua
ja vain huonommaksi ne
vahingoksi ihmiselle.

Voi, miten löytyisi se yhteinen apu
mi vain kantais, ei vahingoittais.

Mistä se viisaus kuin ylimaallinen
ett' suuri on ihminen.

Ei suuri omassa viisauudessaan
vaan, matkalle annetussaan.

*

28.11.2014

Ajan henki

Tämä kaikki terveys- ja ravintohype
mi elämää
maailmaa nyt pyörittää
ihmistä totuudesta kuin eksyttää

sillä, terve ihminen
on ihmeellinen
se kestää
jaksaa
itse itseänsä parantaa
ja kuormaansa iloiten kantaa.

Ja silloin on kuin sama
miten elelee hän
nauttii terveen pitkän elämän.

Mutta, jos ihminen
on vajaakuntoinen
ei itsestään lainkaan huolehtien
on hän koko ajan kuin kuoleman vaarassa

hän ajaa alas omaa suojaustansa
tukiverkkoansa
arvokasta osaansa
puolustajaansa (immuunijärjestelmää)
- ja silloin on hän altis kaikelle
eloa lamaannuttavalle.

Ja sitten... se pahin:
terve ihminen
syön monipuolisesti
kuntoilen
ja kuuntelen
mikä kuin hyvää ja oikeata elossa on;
mikä ruoka
lääke
ravinto
- ravintolisä
ja niitä tottelen
- huomaamatta itseäni tuhoten.

Monet väärät opit ihmisten
ihmisviisaitten ja rahan valtojen
eksyttävät ihmisen
pois joukosta terveitten.

Ja rapistuu hänen suojansa
oma turvansa
ja vajoaa hän pian heikkojen joukkoon
putoaa kuin ajan viisausten loukkoon
- luullen:
tässä itseäni hoitelen
kehoani kaikenlaisilla voitelen.

Kas, ei tunne ihminen
oman itsensä salaisuutta
sitä vahvaa ja kaunista
- omaa puolustusta
ja kuin hyvillä teoillaan tuhoaa sen

sit' tuhottua hoitelen
ja ohjeillani kiivailen
kun hajonnutta opeillani korjailen.

Terve on terve
ei tarvitse hän mitään muuta
kuin vain terveelle elämälle
antaa hän suuta.

Mutta sitten
stressi
suru, ikävä
pelko
huono kohtelu
kuin väärä elämäntapa ja ravinto...

(tarina loppui tähän, jostain syystä?
Saavuinko lie vaikka junan pääteasemalle.)

Jatkan sitä nyt, on 26.9.2015
jotta saataisiin esille se kokonaisuus
mi tarkoitus on.

Siis, ...

Stressi on paha
- kuin takana kaikessa
monessa vaivassa
ja elossa raskaassa.

Ja miten voikaan stressi
olla salakavala;
tunnistettu
tai viel' tunnistamaton

tai jokin kaukainen
vaik' sukupolvien takainen
ajatusmalli tai tapa
tai ajan tilaan liittyvä vaara.

Se synnyttää herkässä ihmisessä
sisäisiä ja ulkoisia vammoja
- monien syyt ja seuraukset vielä tuntemattomia.

Eikä monikaan voi uskoa
miten kehon ja mielen jännitys ja pelko
voi olla herkälle vaarallista.

Siin' stressiä aiheuttavat
niin ilot kuin surutkin
- siis, elo kaikkineen.

Vaan, minkäs minä elolleni teen?

Minne suojaan eloani meen?

Mutta, katsoa voi
ettei turhia vaivoja ja vaaroja
väärää tapoja ja ravintoja
- ettei usko kaikkea mitä sanotaan
tai luvataan
vaikka, niin kauniisti kuvataan.

Ja voi, miten paljon onkaan
meillä hyvää ja kaunista
elossa auttavaista

vaan, on meillä myös monenlaista
vaaraa ja valheellista
josta tulisi olla tietoinen
että elo ois terveellinen.

*

16.12.2014

(Junassa matkalla Hesaan Wanhan kellarin joulujuhlaan)

Lisäravinteiden käytöstä

Puutosta vaiko liikaa

Ei sanat entiset ole kadonneet.

On ihminen
oikeasti täydellinen
vaan, jos on hän vajavainen
silloin on apu parhain tarpeellinen.

Vaan, jollei apu tarpeen
ja kuitenkin kaikkea lisätään
on se turhaa ja väärin
- elimistön on poistettava pois
muutenhan taas häiriö
pian todellinen ois.

Puutos on häiriö.
Liika on liikaa
häiriö sekin ja kuormittaa
herkkää koneistoa.

Joten, tietää tulisi, onko puutetta
ja siitä sairautta
vai, onko kaikkea yltä kyllin
ihminen terve, ja voi hyvin

ettei vain turhan päiten itseänsä saastuta
sillä, ulkoinen harvoin on puhdasta
ja kaunista
oikeata ravintoa.

Siks' tärkein ois
olla omavarainen
- se kaiken tarkoitus on.

Vaan, jos luottamus on toisaalla
alkuperäinen luovuttaa vähin erin
ja vaivat on valmis
katoaa pian elo kaunis.

Silloin on ulkoisen apu tarpeellinen
vaikkakin, monesti niin oikullinen.

Kas, raha

ja vallan halu
halpuus ja tuotto
vaikuttaa tulokseen ja puhtaus kärsii
ja apu myötä sen
min kehittäi ihminen.

*

2 Mullistui maailma

01.11.2014

Mullistui maailma

Oi, kuinka mullistuikaan maailma
tään selkävun aikana
kun kuljetettiin
koulutettiin
asioitten uusien äärelle
oikealle
- ja väärälle.

Ja muuttui kaikki kuin hetkessä;
vuodessa
 kuukaudessa
 yhdessä päivässä, yössä
ja aamu uusi aukeava
ol' jo toisenlainen

- ihmistä, eloa auttavainen.

*

29.10.2014

Salaisuuden paljastan

Salaisuuden paljastan
ajan keholle nyt vaikean
kuluttavan
rasittavan
ja unohtavan sen voiman
min ihminen itse saanut on.

Matka monelle kuin mahdoton
kun keho hoitamaton
myrkytetty
vähät välitetty sen ihmeestä
sen toiminnoista suurista
salaisista.

Niihin niin totuttu on
kuin myös siihen
ett' keho on voimaton
parantamaan
auttamaan
viemään
toteuttamaan sitä kaikkea
mikä elolle ois tarpeellista.

Luovutaan kuin uskosta itseän
ja omaan voimaan
vastustaa elon kolhuja
ja niistä parantua omalla tavalla
sisäisellä tahdolla
ja energialla maailman kaikkeuden
sillä, sen olet sinä osanen.

Ja kun on kuin luovuttu omasta voimasta
sen uskosta ja mahdollisuudesta
turvataan kaikkeen muuhun
kuin auttavaan
parantavaan
elossa kantavaan.

Aivan kuin kaikki yhtäkkiä puuttuisi
olisi kadonnut jonnekin
vaik' vuos'tuhanten takaa
tää sama ihminen viel' matkaansa jatkaa
... ja ilman niitä
kaikkia turvia
joita nyt on raukalle tarjolla

joita keksitty
kehitetty rahalla
ja ihmisvoimalla.

Onhan siellä aina myös apuja
kun oma voima on alhaalla
mutta, pitäisi olla myös tarjolla
muita vaihtoehtoja, kuin vain lääke
ja aine hellempi
keholle terveempi.

Jos, tervettä
tarpeellista on yksikään
- ne vain hyväksytään.

Missä kehon oma voima
missä suuruus, taito sen
ihmistä auttaen
parantaen?

Minne on jäänyt se
mikä on perusta kaikelle elolle?

Onhan niitä apujansa antavia
jotka ovatkin tarpeellisia silloin
kun keho kulutettu loppuun
tai sattunut vahinkoja
tai elo kuluttanut
syntynyt epämuodostuksia.

Silloin tarjolla on jo hyviä apuja.

Mutta, kaikki tähtää kuitenkin siihen
ett' keho itse ois vahva
ja auttaisi, elpyisi
ja omistajansa parantaisi.

Mutta, vaivat monet
luopumisesta ihmisen uskosta itseän
ja omaan voimaan
kehoon
ja sen uskomattomuuteen.

Ja, jos vahvistetaan sellaista
mit' jo itsellä on
on tilanne keholle mahdoton.

Se ei ymmärrä vaik' yrittää
myrkytystä vähentää.

Kuin ihmettelee se: -Miks' minulle
ei anneta mahdollisuutta
etsiä ratkaisua terveydelle.

Ja hän kuin unohtuu
luopuu
luovuttaa omasta voimastaan
ja jää ulkoisen turvaan
mikä ei ikinä olla voi sellainen
miks' suuruus hänet loi.

Ja sitten
mennä kitkutetaan vaivain kanssa
kun omat voimat on poissa
ja keho, niin ihana, kuin luovuttaa
kun ulkopuolelta yritetään
niin suuresti häntä auttaa.

Vaan, moni auttaminen ei paranna
vaan, tuottaa vain uutta vahinkoa
ja alas painaa voimaa sen
mi lahja on suuruuden.

Ja sitten ihmetellään kun ihminen ei kestä;
ensin keho
sitten mieli
tai ensin mieli ja sitten keho
he yhtä kuin olevat
yhdessä eloan taistelevat.

Eikä lääkkeet
aineet ihmisten
voi kantaa, auttaa yli pettymysten
pelkojen.

Ei niillä apua pysyvää
ne ihmistä vain lisää väsyttää
ja tuhoaa järjestystä sen
mi käsialaa on suuruuden.

Siks' on tärkeätä nyt se salaisuus suuri
ett' annetaan keholle mahdollisuus uusi
sen kasvaa
toipua
parantua

elpyä elämään uuteen
rakentua tulevaisuuteen
joss' koko ajan sitä ei lääkitä
ja aineilla oudoilla myrkytetä

vaan, annetaan sen olla vapaa
ett' saisi se taas kasvaa ja kukoistaa
näyttää voimansa ja olla se
mi alkuperäinen tarkoitus ol' ihmiselle.

Olla se suuri ja voimakas jo itsessään
ja elää puhdasta elämää
luottaen
iloiten
rakastaen
ja kasvaen
elossa puhdistuen kaikesta min maailma nykyinen
kaiken kuin tuhoten ja liaten.

Vaan, ihminen
on teko suuruuksien
ja luotu kestämään
parantumaan
ja uudistumaan
ja ajallaan myös ain kuolemaan
- aikaa ajast' vaihtamaan.

Sekin luonnollista on
elon määrä kuin kohtalon
eikä sitä tarvitse muuttaen sormeilla.

Maailma kaipaa kasvun vapautta
jossa kaikella on vain aikansa
ja vaihtonsa
kasvunsa.

Ei sitä saa tuhota
ja kuin oudoilla tempuilla uhota ja muuttaa
kuin ihmisen kasvun suuntaa.

Sillä, mitä hyvää seuraisi siitä
jos ihminen eläisi aina vain elämää
miss' kuin mikään ei riitä.

Silloin mikään ei ihmiselle riitä.

Se siitä!

*

Niin, asia on kyllä aika vaikea, oppia ja uskoa.

26.09.2014

Säteilystä

Mietin taas kerran selkäni ongelman syytä.

Oisko lie säteilystä syylliseksi
- vaiko vaik' seksi
joss' lanteet liikkuviksi.

Vaiko, ohjaus, opastus elämän tien:
-Minä toisaalle sinua vien.

Säteilyistä ei vapaa ole kukaan.
Sitä on ollut
ja on aina
alkaen avaruudesta
ja kaikesta ympärillä olevasta.

Kaikki on värähtelyä
eri asteista
ja energiaa, joka säteilee monin tavoin
ja ihminen itsekin on värettä
ja viel' monikerroksista.

Ihminen on säteilylle altis
vaan, kun on itsekin osa säteilyä
se sulautuu säteilyyn.

Mutta,
on suuritaajuista säteilyä
joka rikkoo ihmistä
ja kaikkea elollista.

Sitä tulee välttää;
radioaktiivisuutta
ja muutakin voimallista
joka tuo vain tuhoa
- vahingoittaa soluja ja kudosta.

*

3 Pohdiskelua elämän tiestä

22.11.2014

Pohdiskelua elämän tiestä

(Sanat kulkemaan lähtivät kuin jostain ajatuspierusta.)

Kuinka moni onkaan maailmassa
luopunut matkastansa
asemastansa, mi piirretty eteensä on
- kuin elon kohtalon.

Kuinka moni kuningaskin
kun katsellut on rakkaintansa
vallastansa luopunut
rakkaudestansa juopunut
... ja kulkenut teillensä tietämättömille
viroille vaatimattomille.

Kuinka monesti ihminen
vaik' seisoi edessä suurien
ohjautuu
kulkeutuu pois
kuin ei kutsua ollutkaan ois
eikä lupausta, jonka lähteissä antanut on:
-Minä toteutan tuon kohtalon!

Ja kuitenkin
edess' maailman
sen himoin, haluin
sen suurin lupauksin
hallitsemattomain rakkauksin
hän poikkeaa pois
kuin ei eteen piirrettyä tietä ollutkaan ois.

Ja kipuilee hän
ihminen arkinen
kuningas suurien toiveiden
ja kulkee tietään kuin etsien
sitä jotain, min hylkäsi hän
vuoks' jonkin hetken näkyvän.

Ja elämä eletty
kuin hukkaan heitetty.

Ei toteutunut se
min toteutua tuli.
Eessä ajallisten halujen
se tärkein turhiin suli.

Ajatusko vain
tää ankara matka
vaiko elon ihanuus
min rakkaus
maallinen halu, rikkaus, eteen toi
ihminen aivan toisenlaisen elon loi.

Kuka sanoisi sen
hylkäsikö hän tarkoituksen
toiveen suurten unelmien

vai, elikö elon kuin sattuman satona
sai osakseen kaiken
ilman sen suurempaa tarkoitusta.

Elämä on vaikea
ja tarkoitusta kuin mahdoton tietää
mutta, ehkä lähteissä täältä
hän totuuden nähdä saa

- voiko hän silloin
elonsa tulosta sietää.

Kuka sen tietää.

*

27.11.2014 klo 05-

Yön hiljainen hetki

Yön hetki hiljainen
elämäni kelailen
muistelen...

hetkiä, jolloin lyötiin mua
jolloin kärsin ikäväni tuskaa
jolloin itkin - iso mies
kun erkanemaan jouduin jostain rakkaasta
 ihanasta naisesta
 mieskaverista
 lapsista
kuin tämän elämän tähden.

- Runoilijaksi kasvun tähden.

Ei murru ihmisen sisin
ei herkisty luonto
ei syvene elämän ymmärrys
 ellei, surua
 kaipausta
 ikävää...

Oi, miten vieläkin kaipaan rakasta ystävää!

Kuin värisee mun sisälläin moni ikävöivä solu
 ja aivojen ajatusmutka
 ihana muistikuva.

Kestettävä vain.
Elämän edettävä.

On tehtävä, joka on tehtävä
ja se vaatii, ett' on mentävä
 lähdeittävä
jätettävä vanhaa elämää taakse
ja löydettävä uutta
elon salaisuutta.

Jos runoilija, ihminen
ois vain paikallaan
eikä tapahtuis mitään kummempaa
- sitä samaa arkea vain
oisiin kait pian ihminen haurain
eikä jaettavaa sanaa ois ainuttakaan.

Mutta,
elämän kokemus
 matka
 tie
se, mi ihmistä elossaan vie
- se on rikkaus
ja tarpeen, ett' kasvais hän
elon ehkä pitkäänkin kestävän.

Sillä, elo kuin riisuva
on samalla myös pukeva
 ja hauraus
 hajotus
 itkut ja kaipaus
on aina myös ihmisen vahvistus

kuin panssari elon hetkiin tuleviin
 kun kulkee hän elonsa syviin unelmiin
 tulevansa ihaniin kuviin

- ja syviin uniin.

*

10.11.2014

Tunteet seuraa

Tunteet

ilon

tunteet

surun

tunteet

kärsimysten
nöyryytysten

tunteet

vääryyksien
hylkäysten

tunteet

vihan
pettymysten

tunteet

toiveiden
unelmien

tunteet

romahdusten raskaitten

tunteet nuoruuden

ja nuoruuden takaisten
lapsuuden aikaisten

tunteet

kaukaisten
menneitten polvien
sodan julmuuksien

tunteet

evakon
luopumisen
taakseen jättämisen

tunteet kaikki ihmisen

menneitten aikojen kuvien
muistojen

ne matkassasi kulkevat kaikki

muistoissa
ja muistojen takaisissa
piiloon painuneissa raskaissa

ja ihanissa

joiss' elät sinä täällä

tai raskaissa

vaivoissa
vihoissa
pettymyksen tuskissa

ikävissä juoruissa
valheiden loruissa ja verkoissa

mielesi kuin jäässä.

Kaikki sun soluissa
mukanasi kulkevissa.

*

Tämä elämän taakat on nyt toistamiseen
tässä kirjasarjassa, koska liittyy oleellisesti
tuohon yllä olevaan tunteita käsittelevään
runoon. Oli siis jo osassa 3.

10.11.2014

Elämän taakat

Ihmisen elämä koostuu muistoista
tiedoista hankituista
opeista
opituista taidoista
toiveista, unelmista
jotka kantavat sua
ja voimaa antavat

ja samalla kaikki raskaat
sua raastavat
syövät
lyövät
- elon voimiasi syövät.

Niillä mentävä
iloilla kestettävä
toiveilla
ajatuksien harhoilla
paetuilla
ja ikävillä unohdetuilla
poies painetuilla

vaik' kaikki
niin ilot kuin surut
elosi monet murut
jotka rakentaneet sinut
ja hetket muserretut
kuvat unohdetut.

Voi, ihminen!
- kuin ihminen parka -
elä, jaks ja taistele
muistojasi katsele
muovaile itsellesi sopiviksi
- sinua armahtaviksi.

Vaik' kuvat kaikki kuitenkin;
alkuperäiset pelot
tunteet
pikku ilojen riemut...
ne tallessa on
kätköissä kuin suuren kirjaston.

Ja jokainen elämä erilainen
hetkien
päivien
unelmien

valtava ketju muistokuvien
mielen syvien
ja piiloon painuneiden salaisten.

Ja tiedätkö, kuinka säteilevät ne
eloosi
päiviisi
kuinka muokkaavat ne sinua
ja miten kohtelet sinä toista
miten toinen minua.

Kaikkea elät sinä
kaiken tuon menneesi läpi
ja olet tänään kuin tuon kaiken summa
ja paljon myös muiden
tuntemattomien
ulottumattomien...

Oi, kuinka kummallinen onkaan ihminen
kuin kimppu valtavan määrän kuvien
ja niiden tunteiden.

Ja nyt...
miten kestät sinä kanssa niiden;
muistojen
tunteiden raskaitten...

Sinä unohdat
piiloon painat ja vaiennat
tai muuten sinä hajoat raskaattesä alla
eikä siinä ilot paljonkaan auta.

Ja kaikki tuo taakka
rakentaa käytöstä
sairautta
ja elon taakkaa kuin salaista.

Ja nyt...
miten saattaisin keventää tuota taakkaa?
Miten muistoja kuin salaisia lievittää?

Miten oikeat ikävät suoriksi
mieltä painamasta
eloa rasittamasta?

Millä, miten ulottuisin
tuonne kaikkiin kaukaisiin?

Miten tuoreisiin
eilisiin
tai vaik' tämän aamuisiin
joista uuden painon matkaan sain
- tai ilon?

Miten surun piilotan
pelon, min sain?
Miten säilytän ilon
josta hymyn pienen huulilleni hain?

Niin, minä kerron sen
miten sisäisen
valtavan määrän värisevien kuvien
väreilevien
ja niiden voimien ja vaikutuksien
syiden monien sairauksien

miten ulotun minä sinne
- miten sinä
miten ulotumme kaukaisille
eloa muovaaville muistokuville
ja miten vapaudumme
elon uuden unelmille
elon hetkille suloisille.

Minä kerron sen... katso osa 3 sivut 35-40
Parantumisen avain ja Kohti terveyttä

*

18.11.2014

Elinten sisään

Jos matkaan elinteni sisään
kehoani tarkkailen ja tutkin;
onko vaivaa
kuormaa kantaa
patoutunutta tunnetta
parkua, iloa
elämän kolhua.

Jossainhan ne;
aivoissa
aivojen takana ulottumattomissa
ei silmin nähdä paikkaa sen
miss' muistoissani majailen.

Mutta, osa aina kehossa
ulottumattomissa ulkoisen
salassa sisäisen
painona kertynyt matkasi kuormaan
sieltä eloasi muovaa.

Vaivansa kaikella;
elon tapahtumilla
muistoilla mieltä painavilla
muistoihin painuneilla
- eikä tippunut matkasta ole ainuttakaan
ne kulkijaa seuraa ja opastaa.

Muistot kasvattaa ja kantaa
voimia syövät
ja voimia antaa.

*

14.12.2014

(Junassa matkalla Hesasta kotiin kun mietin,
mitä minusta lähtee, kun leikkauksessa osia poistuu.)

Muistot eivät katoa

Ei kehossa paikkaa ettei muistoja
tuhansia tuhansia soluja
joiss' vaikutuksia
läheisiä
ja kaukaisia

ne siellä tallessa
kuin salaisia
vaik' vaikuttavia
kuin joka askelella.

Jos muisto poistuu
yks' osanen
sairastuen
tai väsyen
poistuu ain jotain myötä sen
kuin häviten.

Ja, vaik' soluissa muistot menneistä
ja menneitten takaisista
ei se tarkoita sitä
ett' kaikki muistot ois siinä

sillä, ylemmällä tasolla
on kaikki tallessa
nuo vain ajalliselle apua antavia.

Mutta, tallessa kaikki
piilossa joka askele ja teko
mitä kuunnella, katsella aikain takana
ja myös ajassa, vaik' unessa
tai unten takana.

Muistot eivät katoa
ei teot
tehtävät
ei ankarat vaivat
vahingot
- ei ilotkaan
ystävät ihanat.

Kaikki tallessa ajan takana
jossa näkymätön maailma
sinua odottava.

Joten, ole levollisella mielellä
jos poistuukin jotain
jos aika väsyttää
 kuluttaa
 vapauttaa
katoaa vain ajallista
mi kaikki kuitenkin on katoavaista

mutt' se, mi on iäistä
on säilyvä tallessa
ja on kerran kaikki oleva sinua vastassa
ja saat niitä katsella
ja nauttia menneitten teot ja tiet
mit' kaikki mukanasasi täältä lähteissä viet.

Sellaiset on elämän tiet.

Eivät katoa
vaan, eivät enää silloin paina
kun painava on takana
maahan kaivettuna muistona.

Ja ihminen silloin kaikesta vapaana.

*

16.12.2014
(Junassa matkalla Hesaan Wanhan joulujuhlaan)

Epävarmuutta

Mitä minä teen...
kuin jatkuvaa kamppailua;

oikein / väärin
ottaa / ei ottaa
mihin suuntaan
ja mikä merkki oikea / väärä

olenko oikeassa
uskallanko luottaa?

*-Tie on oikea, vaik' taistoinen.
Ei se helppo ole
kun suuret vallat ja voimat ympärillä
kukin vetää suuntaansa
ja oireet
merkit aikaisemmat
sotkevat nyt ohjeet viisaammat.*

*Mutta, suunta on oikea
ja heilunnat ovat muutosten aiheuttamia
muutos hyvään huonosta
jolle etsitään parannusta*

*ja se löytyy
asettuu kaikki kohdalleen
ja oikea vahvistuu
vaik' taistelu oikean ja väärän välillä vain vahvistuu.*

Pitää vain olla luja ja rohkea.

Kuin omalla vastuulla.

*

28.12.2014

Suru tappaa

Suru tappaa, sanotaan
- ja se on totta.

Syvä suru ihmisen sammuttaa
hän unohtaa elämän
ja elämän tehtävän

ja jää siihen paikallensa
sekaan menneittensä
ja hetkeen sen
mi aiheutti suremisen.

Mutta, surulle ei mitään voi;
suru surtava
aika kestettävä min surun sulaminen vaatia voi
ja surun jälkeen vasta
vapauden taas saada voi.

Ja se tappava osuus
on herkät solut
joilla ihmisen elossa
on monet polut.

Ja ihminen elossaan
riemuaa joka solullaan
- samoin hän surressaan
rasittaa jokaista soluaan.

Ja solu pieni herkkä
ei kestä
vaan, vaurioituu ikävästä
ja stressistä
min suru syvä tuo
- hän herkästi pian ajautuu masennuksen luo.

Suru voimia syö
ja elimistöllä on kova työ
korjata vaurioita ilottoman elämän
raskaan hetken
tummanpuhuvan retken.

Miten siitä?

Suru aikanaan, sanotaan
helpottaa

mutta siihen voi mennä aikaa
ja se aika koko ajan ihmistä rasittaa, vaurioittaa
ja vaurioista vaurioita herkälle keholle
mielelle
ravinnolle.

Lakkaa kaikki luonnollinen toimimasta
keho palautumasta
ja pikku kuolemat siellä ja tuolla
... ihminen väsyä kuin raskaalla suolla
pian uppoaa ja katoaa pois
kuin ei iloa koskaan ollutkaan ois.

Mutta!
Yks' välähdys
yks' ihana silmän pilke ihmisen uuden
sammuttaa pian voi surun juuren
- ja se tarpeen olisi monelle
suruunsa katoavalle.

Vaan, miks' toiselle annettu sammutus suuri?
Miks' toiselle vain kytevä surun juuri?

Sillä, antamisesta ja saamisesta tässä kyse lie
toiselle ilon
toiselle surun tie.

Ja tehtävänsä kumpaisellakin;
toisella surun murtaminen
toiselle ilo uus'
elämän uusi mahdollisuus.

Selittää tuota ei ihminen taida
syy-seuraus on kaukana
ajatusten, toiveiden takana
elon tarkoituksissa
joiss' annettuja lupauksia
sopimuksia matkasta
ja kasvusta ajalla sen
min täällä ajassa elelen.

Sinne kuin piirretty on surun ajat
ilotkin
kasvun hetket kaikki tyynni.
- miten ihminen niistä mitään poies pyyhki.

Elettävä vain ja kestettävä
ilot siin' kuin surutkin
elon pikku murutkin

jotka kasvattavat aikuisen
elon matkallen.

Ja siin' on tehtävänsä ilolla
ja surulla
ja joka pikku hetkenkin murulla
kuljettaa kohti sitä
mitä varten kaikki tää vaiva.

Ole vain rohkea!

Rinnalla kulkien surevaa auta.
Se on kaunista ja kasvattavaista.

Siin' surun tunnetta rinnalla maista.

*

11.01.2015

Myrkkyä kalvavaista

Katkeruus ja viha
on myrkkyä kalvavaista
hitaasti tappavaista
ihmisen sisäistä syövää
kuin itseä lyövää.

Nakertaa nakertaa
herkkää kehoa ja mieltä
ellei syytä poisteta sieltä

heijastuu se kuin kirous
ympäri
ja tuleville polville
- syyttömille
koko asiaa ymmärtämättömille.

Siksi, heijastusvaikutus
on ankara, paha teko
tuleville polville.

Sopimalla
katkomalla kirouksen kahle
... ole vapaudelle kuin ahne
ja pyri kahleesta pois.

Oi, miten paljon helpompaa
elo kahleitta olla vois.

Moni vaiva ja seuraus
on pienellä teolla kokonaan pois.

*

4 Kuolon lupauksia

12.10.2014

Konepelti

(Sydänleikkauksen info-tilaisuudessa.)

- ”Mitäs sitten, jos on vähän yhtä ja toista tuolla sydämen seudulla?”
kysyin valmennustilaisuudessa sydänkirurgilta.

- ”No, kun kerran konepelti avataan, korjataan sitten kaikki yhdellä kertaa”, hän lohduttavasti vastasi.

Hyvä niin, ajattelin
ja tilaisuuden lopussa ääneen huokailin:

- ”No, ei tieto ainakaan tuskaa vähentänyt.”

Ja sitten me naurettiin, koko sali.

*

03.10.2014

Sata päivää aikaa

Sata päivää aikaa
parantua vaivoista
ja matkata kohti kuoloa
- sitä kuin lopullista kuntoutusta.

Sellainen kuolo on
kuin päätös kohtalon
matkan teon, vaivojen
varten tulevien.

Varten tulevien?

*-Niin, eihän kaikki yksin tätä varten
itsen
ja näkyvien
sillä elämä suurempi on
kuin elo yhden ihmisen
elo yhden matkan näkyvien*

*vaan, kokonaisuuden tähden kaikki tää
yhdenkin ihmisen vaiva
toiselle elollasi onnea, tai kuoppaa kaiva.*

*Eikä vaikutus elon, ihmisen
pääty kuolohon näkyvien
vaan, jatkuu se
min teki hän täällä
maan päällä matkallansa
jatkuu vaikutuksensa, tekonsa
ja kantaa vaik' kauas aikain taa.*

*Sanat tekoja kantaa
ja tuleville voimaa, viisautta antaa.*

Ihminen elää teoissansa
sanoissansa
tunteissansa
muistoissansa
viel' kauas tuleviin
yhä uusiin polviin.

Tämä vain tämän näkyvän osa
mut' näkymättömän osa viel' laajempi on
ja kantautuma kuin loputon
vaik' kaikella aina loppunsa on;

näkyvällä
ja näkymättömällä
sulautumalla suureen
tuntemattomuuteen.

Mut' kuoloja on monenlaisia
on ajallisia
ja ajasta.

Ajasta kuolo
on lähteä näkyvistä pois
mut' ajallinen kuolo
on elon muutos;
päätyminen
ero
vanhan jättö ja uuden alku
... kuin pikku kuolema ajallisen
väliss' ajan ja ikuisen.

Mutta, ajallinen kuolo elon aikaisen
on muutos matkallen
joss' vanha, aikaisempi taakse jää
ja uusi edess' hämöttää
- loppuu vanha ja alkaa uus
edessä uusi, tuntemattomuus.

Näin jokainen hetki
jokainen päivä uus
on kuin vanhan kuolo, eilisen
edessä matka tulevien
- vaik' oisi se vain päivän matka;
illalla kuolo
aamulla alku.

*-Ja nyt,
tämä kuolo, mihin matkaat sinä
on ajallinen kuolo
- ei ajasta pois
vaan, ajassa
matkassa tapahtumassa.*

*Siinäkin vanha taakse jää
ja astuu sijaan uusi
vahvistuvat luusi
ja muotosi uudeksi saa
joka uusia usin voimin tavoittaa.*

*Alkaa kuin alusta kaikki
- taas kerran
ja vaivat kestää vain hetken verran.*

*Siin' ol' kuolo
siin' on synty
siin' on ulottuma uus
alkaa sanojen uusi tuttavuus
varten sen
tulevien tekojen.*

*Sillä, vain niitä varten kaikki tää vaiva
ja, ellei ois sitä "varten"
ois turha tää vaiva
- vois' päättyä tää aika.*

*Vaan, ei pääty se nyt
vast' uusi syntynyt jälkeen sen
kuolon kokemuksen.*

*Ja kuin kaartuu yllesi sanojen taivas
raskaine pilvineen, sateineen
ja suurine lupauksineen
jotka laareihin satavat
evästä ihmisille antavat.*

*Siin' on sun kuolosi
uutesi nousu
tehtävä ja tarkoitus
merkitys ja "varten"
kuljet kuin kädessä onnetarten.*

*Ja kun aika aikansa saa
ajallinen ajast' katoaa
ja sanat jää
kantaen
auttaen elämää
ja merkitystä sen
miks' täällä elää ihminen
oi, niin ihmeellinen.*

*-En pelkää enää
vaikka en niin ole pelännytään
hetkin huolestunut vain
miten jaksan tään kipujen tien.*

-Minä sinut perille vien.

21.11.2014

Tulevien lupauksia

-Alkaisko jo olla valmista? minä arkana kyselen
ja menneitä kipujani muistelen
tietä, minkä käynyt olen
 puhdistusta
 valmistusta johonkin uuteen
ties vaikka suureen
kuin tehtävään, mi tähtää tulevaisuuteen.

-Joko ois valmista?

Elo liikkuvana, terveenä, ois niin kaunista.

*-Älähän hosu vielä, sinä vastaat vain.
Vielä on eessä se lopullinen kuori
se portti
josta tulee kulkea.*

*Mutta älä huoli
siin' on sulla matkalaisia rinnalla
 auttamassa
 kantamassa
 ja voimaa antamassa
ettet itseäsi loukkaa
etkä murheeksi elosi tietä.*

Tulevasta sinä et vielä tiedä.

*Mutta, monta on syytä portille sille;
 henkistä
 ja hengellistä
fyysistä kehosi korjausta
 kunnostusta
sitä uutta varten.*

*Siitä kulkea saat
kuin käsissä onnetarten ja enkelein
- kaiken valmiiksi yksintein.*

*Ja siitä kun sinä nouset
sinä olet kuin uusi
nuori varsa
täynnä intoa ja halua
olla rohkea ja taistella
kohti tulevia*

*joss' todellakin on se työ
joka sinua kuin kasvoille lyö.*

-Kasvoille lyö?

*-Niin, mielesi pauhaa
ei anna se rauhaa
asioiden virta kiivaana käy
- mitään siitä ei vielä näy.*

*Vaan, odotahan hetkinen
olet taas onnellinen
ja kestää kehosi kaiken sen
tien kuin taisteluiden*

*vaikkei se sotaa olekaan
asiat vain myyttejä murtaa ja paljastaa
mikä kaikki maailmaa nyt valtaa
ja pelastaa se
mi vaaraksi on ihmisille*

*- kun jo yhdestä sanasta, kuvasta
kiinni saa
mikä maailmaa valtaa
ja mikä todella ihmistä kantaa ja auttaa.*

*Siis, taistelua puolesta ihmisten
suuntien tulevien
joss' ahneus vain ihmistä korville lyö
- tuo puolustaminen on raskas työ
ja voimia syö.*

*Mutta, ei huolta
voimas' on aina päivän myötä
- ja se on oikeata työtä.*

*Ja nyt,
valmista itsesi portille käydä
ja saat nähdä
ettet yksin sinä kulje siinä*

*vaan, rinnallas on arvoisa joukko
sanojen antajia
voimassa kantavia
suuntia antajia
ja suloisia, auttavia kasvoja
ja käsiä taitavia*

*joita ohjaavat viel' toiset kädet
kun sinä hetkeksi täältä lähdet.*

*Ja kun sinä palaat
sinä maailmaa aivan uutena
ja uudella tavalla halaat.*

*Eikä mahda sulle kukaan
ja moni tulee sun mukaan
matkaa jatkamaan ja jakamaan
tätä upeaa unelmaa
miss' ihmistä saa palvella
ja todellisilla avuilla autella.*

*Siihen vain herää ja tartu
elossasi vartu ja auta
tää elosi kaunis matka.*

Amen.

*

11.12.2014

Ennen ja jälkeen

Elämä jakautuu ain' ennen ja jälkeen:

on lapsuus
 ennen aikuisuutta
aikuisuus
 ennen vanhuutta
vanhuus
 ennen kuolemaa

kuolema
 ennen tulevaa
elämä
 ennen unelmaa
... ja jopa elämä ennen syntymää.

Ajatus ihmisen pysäyttää.

Onko aina
jotain ennen seuraavaa?

On aikaa
 ennen Kristusta
ja jälkeen sen
 suuren muutoksen.

Näin on itse kullakin
elon jaksoja ennen ja jälkeen
milloin minkäkin vaiheen.

Samoin on myös runoilijan:
 mitä oli ennen alkua
 mitä oli ennen suunnan muutosta
mitä oli ennen kuuluisuutta
 ja mitä jälkeen sen...

- sitä tässä nyt mietiskelen

ja muistelen...
mitä oli ennen runoilijan kuolemaa
mitä onkaan jälkeen sen
uuden syntymisen?

Mitä ennen lopullista kuolemaa
mitä jälkeen sen?

Näitä hetkiä nyt ... elelen.

Ajattelen...

millainen... on ajallinen kuolema
millainen lopullinen
sillä niilläkin on
tuo ennen ja jälkeen.

Nyt on edessä... se ajallinen
- olen tässä nyt runollinen:

Kuolema ajallinen

olla hetken poissa
jossain maailmoissa...
- ehkä unien maissa
intuitioiden kartanoissa
sanojen, taiteilijoiden ulottumissa
musiikin purojen lähteillä
... ehkä tulevien viheriöillä niityillä.

Minä käyn siellä.

Minä pääsen! voisin jo kuin huokaista
malttamattomanako huokailla
kuin odotuksen huumalla:
-Oi, mitä se onkaan?

Kai minä taas palaan
ja uutena maailmaa halaan
ja mukani jotain sellaista
mitä täällä ei nähdä voi
- ehkä uudet laulut mielessäni soi.

Niin, ystävään,
minä lähden tuolle matkalle
kuin kuoleman takaiselle
kurkistamaan
katsomaan
noutamaan
kokemaan
jotain runoilijan uutta
- ja sitten minä palaan
ja jatkan matkaa.

Kuin runoilijan viimeinen portti
- ennen sitä viimeistä.

Vaik' mistä minä tiedän
onko se viimeenkään viel' viimeinen.

Josko sekin todellisuudessa
vaik' kaiken uuden alku - ensimmäinen.

Jospa tuohon kaikkeen
saan matkallani vastauksen
ja sen tänne aikaan muistiin kirjailen
ja uusia näköaloja ihailen.

Vaikka,
kyllähän minä runoilijana jo tiedän tuon kaiken
olen kirjoittanut ne jo ennakoon.

Aamuvarhaisilla kulkenut
tulevien polkuja eteeni avannut
muistiin kirjannut.

Nyt vain... elän todeksi sen
min aamuöisin kirjailen
ja... toivottavasti ihailen:
-Se totta on! Se totta on!

Minä todeksi elän
yhden elämän kohtalon.

- Oman elämäni kohtalon.

*

16.12.2014
(Junassa matkalla Hesaan)

Temppu

Ihmisellä pitää aina olla jokin temppu
menetelmä
jotkin tietyt voimasanat
että uskoisi
että vahvistuisi hän tavoitteensa eteen
ja sitten
kun hän näkee, hän alkaa uskoa.

Ellei näe - ei usko.

Siksi, temput
sapluunat
mantrat
hokemat
ovat kaikki turhat
mutta ihmisten tähden tarpeelliset.

Mutta ilmankin on voima suurin
suurempi kuin tempulla väsyttävällä.

Vain sanomalla
ajattelemalla
pyytämällä
anomalla
- rukoilemalla
ja luottamalla, ett' apu tulee
- ja silloin se tulee.

Sisäinen tila
yhteys ylemmäs suurempaan voimaan
kuka sen milläkin kuvaa
- ja apua annetaan
ei toisen kautta, vaan itsen
oman sisäisen avun pyynnön
yhteyden

silloin
on ystävä auttava siinä
- joku on kyllä kuulolla.

Mutta, ylittää ei hän voi elon tarkoitusta
tulosta
seurausta teosta
vapautusta ajasta
ja ajan voimasta

mutta, mikä on näkymättömissä
se ei ole näkyvässä
ja sitä vaikeampi on lähestyä

vaikka, mahdotonta ei ole mikään
eikä hylätä tule toivoa mitään.

*

5 Portin juurella

18.12.2014

Ei oikeasti viel' ees alkanut

-Ei matka oikeasti
ole viel' ees alkanut
- tämä on ollut vasta sen kuin tapailua
kaikua kaukaista sen todellisuudesta
 min tavoitat sinä vielä
- sillä uudella tiellä.

Hyvä tiehän tämäkin ollut on
välttämätön taival kaikkineen
ja suunnan muutoksineen.

Vaan, se
mitä etsimme me tästä
matkalta tältä
on viel' syvempää
kuin vain tää ajallinen apu
- vaik' suurta sekin.

Mut' oikeasti kiinnostaa ihmistä
 se syvempi suuri
enemmän kuin se
mikä on tään ajallisen ruuan juuri.

Merkityksensä silläkin ja ajallisen apu
mut' kaukainen
kaiken tään näkyväisen takainen on se
mi todellisesti lohduttaa
ja voimaa, uskoa antaa.

Se ihmistä elossaan kantaa
 enemmän kuin se
mitä kaikkea ihminen kanalle antaa
tai possulle, raukka
elämä kuin turha laukka.

Mutta, nähdä se ja ymmärtää
ett' elo kaikkineen on tärkeää
 sen saavutukset, tulokset
 sen lähteissä annetut lupaukset
ja toteutus sen
antaa elolle merkityksen
- syyn elää ja olla

ei ihminen ole vain pieni nolla
vaan, kukin paikallaan tärkeä
ja ett' kaikella tällä elon tiellä
on jotain järkeä.

*Ja jos tehtävä tehdyksi tulee
on se, se toteutunut unelma*

*jota ihminen kaikin tavoin yrittää korvata
mut' mikään muu ei riitä, ei lohduta
vaik' ois rahaa
ja elinkenttänä koko maailma
... mut' sisäisen tyhjyys huutava
on yhäkin vain häntä kutsuva.*

*Ja jos löytää hän ajassaan vihdoinkin sen
mille antoi hän lupauksen
ja jos suostuu hän lähtemään
toteuttamaan sitä tehtävää
hän sisällensä rauhan saa
ja elämä hänet vapahtaa
- kaikesta turhasta kunnianhimosta
ja halusta kuin mahdottomasta.*

Se on vapautta!

*Elämän tarkoitusta
- suorittaa se tehtävä
joka on ajallista*

*mutta, jonka todellinen tavoite
on "taivaallista"
siis, näkymätöntä todellisuutta
joss' kaiken alku ja juuri on.*

Hän toteutti elonsa kohtalon.

*

27.12.2014

Pakko-tolpalla

Vaik' on pakko
en tunne niin
pakko on matkata muutoksiin
- syviin

joss' matka kuin kerralla katkaistaan
opetetaan katsomaan vain tulevaan
kun, kas...
mennyt on mennyt, ei palaja se
enää takaisin matkan kasvulle.

Ei ole enää mennyttä
- se on eletty elämä
jokainen hetki
päivä
vuosi
elämän kasvua suosi

opetti katsomaan, kuulemaan
menemään, tulemaan
olemaan paikalla, miss' oltava on
elettävä kuin tie kohtalon.

Nyt tolppa!

virstan pylväs kuin viimeinen
on merkki menneitten, tulevien
- sen raja
kuin hieman haikea.

Täss' on nyt aikaa hetki katsella
tätä taivallettua taivalta...

Onhan matka ollut pitkä ja tapahtumia täynnä.

On ollut kuin pakko nähdä ja oppia
varten tulevia matkoja
jotka nyt - tässä tolalla
edessä jotenkin hämmöttää
vaik' en niitä oikein nää.

On siellä viel' jotain, minä näen sen
vaan edessä taas portti... sinivalkoinen.

Minkähän takia on tuon värinen
vaik' niin... olenhan suomalainen.

Väreillä aina virkansa
paikkansa
väreensä, voimansa
tarkoituksensa kaikelle
- nyt siis tulevani matkalle.

Tutki värit tuleville
värit vapaudelle;
 siniselle taivaalle
 valkealle valolle
kuin puhtaalle lumelle
koskemattomalle.

Ei jälkiä sinelle, ei valkealle
ei askelia mihin astella
eikä jälkiä jää
- kuin leijailla tulevien taa
ja hahmottaa
tätä maailmaa

ja lennättää kuin lappusia
mit' maahan laskeutua
 silmille
 korville sanoja
kaukaisia ulottumia.

Piirrellä niitä
ja siirrellä kuin seiniä
ovia avata ja katsella
tulevia tapahtumia.

-Sen portin takana vasta
on matka arvokasta.

Siks' käytävä nyt on sinne
portille sinivalkoiselle
miss' taivaat ja valkeat avautuvat
ja kutsuvat unelmat

ja asiat vaikeat tajuta
vaik' ovatkin kuin rakkaita
ajallisia ja ajattomia
niitä "Taikurin taivaita"
joita sanoiksi pukea
- ja matka... on upea

jos vaik' hetkin viel' raskasta
mutta kaunista.

Niin, kaunista se on
matka tulevien - unohtumaton.

Siinä ... se unelma on!

*

31.12.2014

Uusi sijaan lasketaan

Itke itkusi
suru surtava pois
ett' elo vapaampaa olla vois.

Kahdella sydämellä
jaetulla
ei elo jatkua voi
vaan, tilaa on annettava uudelle
- tulevaisuudelle.

Vanha vaihe on taakse vain jätettävä
vaik' oiskin toinen nyt lempeä
ei se mitään muuta siitä
mi sanottu jo on.

Tilanne mahdoton.

Ja jos uusia hamuat, tahdot
- tiedät jo
on se uusi kohtalo
jossa ei sijaa vanhalla
entisellä elolla.

Sillä, uusi sijaan lasketaan
sit' aletaan me tehdä työtä
joss' ei ole päivää eikä yötä.

Oikein kaikki on
vaik' sanat sattuvat
surut osuvat
ja itkut irtoavat siellä ja täällä.

Hetki on merkittävä.
Mutta, tärkein on tehtävä.

*

31.12.2014

("Pallojen vuosi" on piiras-sivun yksi osio,
joka kesti koko vuoden 2014.)

Päätyi pallojen vuosi

Pallojen vuosi, puhkottu
on moni usko
turha lupaus
tahto paremmasta luulosta

ja etsitty pallojen syitä
ja seurauksia
toteutumia salaisia
ongelmia kaukaisia.

Koko vuosi kuljettu kuviteltujen takana
taottu
etsitty apuja
kuuloja
luuloja putsattu
vaik' kaikkea vast' raotettu:
-Siel' jotain on!

Jotain suurempaa
kauniimpaa
todellista haettavaa

ja sinne voi ulottua vasta
kun on valmista tietä käydä
ja uusia uusin silmin nähdä.

Ja nämä... oli palloja vasta
kuin helmeileviä kuplia
ihmisille maistuvaisia
- eivät totuuksia.

Mutta, portin takana vasta
on valtarakenteita
- ja se! on arvokasta
osoittaa paikkoja ja tahtoja
ihmisiä vahingoittavia
- pahoja.

Uskoo ja kuulee
kenen kuulla tulee.

Ei karjalauma käänny
eikä tarkoituskaan sen
vaan, sanoillani piiloja availen

totuuksia esiin kaivan ja tarjoilen
esille nähdä ja ymmärtää
tätä elämää.

Ei maailmaa muuttaa voi
rataansa kulkee se
mut' hyvä on tuoda asioita esille
ett' se, kell' tahto
 kutsu kuulemaan
 asioita muuttamaan
ja elämäänsä kautta sen
- sen vuoksi tässä tietäni taistelen.

Ei kaunista
vaik' kaunista kuitenkin
ken kuulee korvin kuulevin
se heille kuin musiikkia on
ja jatko elon mahdoton
kera väärin turvin
harhoin opein.

Onnekkain on nopein
ken irti itsensä kahleista päästi
- elinpäiviä itselleen säästi
kun tiesi totuuden
takaa varjoavien valheiden.

Siin' on polkua käydä.
Ei riemusaattoja, vaan hiljaista kulkua
ja salaisuutta, joll' on ulottumia
ain' maailman ääriin saakka.

On tuo kaikki
ihan sopiva taakka.

*

01.01.2015

Portin takana

Sinivalkean portin takana
avautuu uusi maailma
joss' tieto
taito toisenlainen
arjess' auttavainen
ja kauas ääriin kurkottava
- on vain uskottava.

Siitä portista käydä saa
ken tietoa haluaa
kuulla sanat, sävelet uudet
ihmisen tarkoitukset ja tulevaisuudet
- sanat uudet.

Se on kuin portti vain
portti porttien ketjussa
mut' viimeinen
tään ajallisen.

Ja sit' lopulla
- joskus
kun alkaa ajaton
se vain kuin liukuma on
ajast' aikaan
katoavasta katoamattomaan

aikaan parempaan
joss' kaikki mennyt tallella on
mi selittää tään kohtalon
- siellä kaikki ON!

*-Mutta, ennen sitä
jost' et vielä tiedä
on käytävä tämä tie
mi tarkoitukselle vie.*

*Sille, mi kuvattu jo eteesi on
toteutat elosi kohtalon.*

Eikä yksin kulje matkamies maan
ja lopulla matkan nähdä mä saan
ken kulkevi rinnalla
ken apuansa antanut on
ken suojasi, kuiski
ken aamuisin valvotti ja kuin eloa häiritsi
ja sanoja välitti suuren tuntemattoman

ken vahvasti olemaan rohkean
 ain' päivien, elon loppuun saakka
 jonne asti sull' kannettavana taakka
 tarpeellinen ja uljas
 - ja sanojen voima on puhdas.

*-Ja nyt, rohkeasti vaan
 kohti tulevaan
 ja elon unelmaan
 mi oottavi sua takana uuden portin*

*sen eteesi valmistin ja osoitin:
 -Siit' käytävä sun on.
 Ole iloinen, äläkä lainkaan onneton.*

- Oi varjele, minä huokaan, ettei mitään turhia
 vahinkoja, vaivoja!

*-Portti on puhdas ja kaunis
 siin' enkelet valvovat sua
 ja uusi voima tulee sun luo
 mi varjelee
 rinnallas kulkee ja suojan antaa
 - sinut portin läpi kantaa.*

koala: -Ja mua ei sit kyl jätetään! Mä tuun kans!

Harri: -Jaa... niin... pääseehän tuokin... siinä samalla?

))) : -Pääsee pääsee... ett' ne sit jaksaa...

koala: -Noni! Kato! Mä sit tuun sun kaa.

Harri: -Kiva. Ei ole sitten ollenkaan niin yksinäistä.

koala: -Hö! Arvaas kellä on ollu viimeaikoina yksinäistä.

Harri: -Juu juu... tiedän tiedän... sinulla.

koala: -Noni! Kolkuttaako ... ees vähä. Hä!

Harri: -Kolkuttaa kolkuttaa... mut' minä lupaan, että tänä vuonna...

koala: - ... joo joo... sä lupaat ja lupaat...

))) : - (huokaus) - että ne sitten jaksaa tuota aina vaan.

04.01.2015

Hetki muuttavin

On hetki
jolloin tuuli uinahtaa
on hetki
jolloin tuuli valvoo
on heti ystävien
on hetki menneitten
on hetki
yksinäisen sydämen

On hetki
joss' sammuvi tuuli
mieli
hetkiseksi - ja muuttuvi kaikki.

Mennyt tähän jää
ja uusi, viel' tuntematon, avautuu
- mun sydämeni muuttuu.

Syntyy uus'
... minä toivon niin
ja uusin voimin kurkotan tuleviin
joss' häämöttää jo jotain sellaista
min tähden kannattaa vanha paikata
ja kuin uusiksi rakentaa

minä kuvaan maailmaa
ja elämää sen
miss'...
miks' tänään eloani taistelen.

-Hyvää matkaa, täss' itselleni toivotan
-Olkoon onni myötä, ja enkelten parvi
ihmiskätten viisaus ja taito.

Tämä on elämän hetki aito
kuin jakaja
joss' piirretty tolppa;
tätä ennen
ja tämän jälkeen.

Ja minä uskon johonkin suurempaan henkeen
jok' kulkevi rinnalla, katsovi
kaiken oikein asettavi
ja kutsuvi taas takaisin.

Mihin tässä elämässä
minä paremmin turvaisin..

On hetki - muuttavin.

*

04.01.2015

Mikä on tämä hetki

Mikä on tämä hetki
kun ystävät kauniit ja rakkaat
tuodaan mun uniin.

Ja päättyvi yksi
kuin ikuinen ystävä
- vain jätettävä matkasta pois
ett' jollekin uudelle enemmän tilaa ois.

Mikä on tämä hetki
kun kaikki, joille sydämeni värissyt
joita rakastanut ja onnesta tärissyt
ja sitten jättänyt
kuka mistäkin syystä rinnaltani lähtenyt
- vain ikävä jäänyt kumppaniksi matkalle
pitkälle kaukaiselle.

Ja nyt
juuri ennen kuin sydämeni palat poistetaan
uusiin vaihdetaan
heidät unissa eteeni marssitetaan
toinen toisensa perään
ja ikävässä, muistoissa herään ja mietin:
-Mikä onkaan elonsa hetki
kun rinnallaan nyt hetkisen vietin?

Viel' näkemättä yksi - tai kaksi
enkä puhu nyt vaimoista, vaan niistä
jotka kasvoivat eloni rakkahaksi
- kai viel' heidätkin kohdata saan
kunnes eloani jatkan jossain oudossa maass'.

Kuin inventaari entisen elämän
tämän pian päättyvän
ja sitten alkaa uus
edessä tulevaisuus, jost' en tiedä - vielä.

Mutta, kohta
kun kaikki on valmista;
aika
ja hetki
tehdä raskas kuin syntymäretki
ja uudelleen nousta uusin voimin
uusin kuvin

- ehkä uusin hovin...
vaik' tiedän,
se ei olekaan se uuden syy ja tarkoitus
vaan, jokin aivan muu
- uudet mun eteeni avautuu.

-Oi! jo huokaan, -Oi tule - tuu!

Hetki joss' vanhat unohtuu
ja uudet avautuu.

*

15.12.2014

Unissa

Muistoja unissa
kuin jokin rinnakkaismaailma;
samoja hahmoja - ihmisiä
erilaisia aikoja ja paikkoja
yhteisiä tuttuja tunteita
- ne viel' jäljellä ovat
vaik' käyty elon erot kovat.

Unessa
käymme toisiamme tapaamassa
halaamassa
ja menneitä muistamassa

olemassa
hetken yhdessä
kaivatussa sylissä
ajatuksia vaihtamassa.

Missä minä olin?
Missä minä kävin?

Miks' vuodet ei täsmänneet
tämän näkyvän kanssa;
asunnot
paikat
elon hetket

vain ihmiset ovat samat
vaan, kuin toiset ajat
maailmat.

Kaipauksen ulottumat.

*

19.12.2014 klo 04-

Joenkin Jeesusmainen olo

Jotenkin Jeesusmainen olo.

Minä tiedän mi tuleva on.
Eikä elämä jatku
 ellei tule kuolo
 ellei sydän pysähdy
 ellei virtaa veri
 ellei pysähdy mun maailma.

Eikä synny uutta
ellen ylösnouse ja matkaa jatka
kulje täällä viel' rinnalla ja opeta
kunnes kaikki on valmista.

"Getsemanen puistossa"
olen jo muutaman kerran ollut
ja rukoillut: -Ota pois minulta tämä taakka
vaan, tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun.

Vaikka, onhan tämä minunkin tahtoni
- oli Jeesuksenkin
sillä, tiesihän hän
kulun
tulevan elämän.

Niin minäkin, tiedän
edeltä kuin enkelet sen kertoneet
aamuöisin hetkin mulle huokailleet
siin' vierellä kulkeneet.

Kovempi ol' kohtalo Hänellä;
 kuulustelut
 kivut
 ja häpeä.

Minulla ympärillä
hoitohenkilökunta lempeä.

Ja muuttui Hän
ei vastaantulijat ees heti tunteneet

... muutunko minäkin jotenkin uudeksi
sit' en tiedä

niin pitkälle en näe tätä tietä
vaik' kirjoittanut sen jo oon
ett' kuljen kuin kohtaloon

miss' näkyy
ett' tää tie käytävä on;
 kuolo
 ja uuden nousu synnytyksen kipuineen
uuden elon iloineen.

*

05.01.2015

Portti lähestyy

-Oi, kohta tullaan
oi, maailman voimat suuret
ja elon juuret!

-Kohta tullaan... ja voimia tapaan
juuriani jossain kaukana halaan.

Näin huokailen minä reilua viikkoa ennen
kun rintani avataan
ja vioittuneet kohdat paikataan
- ukko vanha ehostetaan voimaan uuteen
jaksaa taas matkata tulevaisuuteen täällä ajassa
kun kohtaan voimat suuret
jossain kaukana.

Portti lähestyy
se kuvaamani sinivalkoinen
outo, salainen
suurivoimainen

josta minut lävitse kannetaan
voimaa annetaan
ja enkelten parvi, toivon niin
minut turvallisesti saattaa tuleviin.

Näin huokailen minä aamulla kello 3.45
... siin' ajassako jotain kaukaisen kaikua
kun niin monena aamuna
herään samassa ajassa
huokailemaan olevia ja tulevia.

Ja nyt minä jatkan taas aamuisia unia
... ellei sitten viel' lisää tarjota
olevani sanoja.

*

06.01.2015

Ei kait täältä vielä

Vaik' en uskokaan
että tästä vielä
matkaa jonnekin kaukaisuuksiin jatketaan

on tää hetki kuitenkin pysäyttävä
ajatuksia herättävä
- jonkun mielestä peräti järkyttävä

vanhasta kuin pois lähdettävä
ja johonkin...
jonnekin uuteen siirryttävä.

Sanoisinko, elämässä edettävä
ja etsittävä jotain uutta
ehkä jotain ... suurta
mist' en vielä tiedä.

Testamenttikin tässä aamutuimiasessa
edessäni välähti
... loppiaisaamuna
yhdeksän päivää ennen leikkausta.

Vaan, oi ... niin paljon pitäisi
jos aikoisin...
jos jotenkin, opastaisin
miten toimia jälkeeni mun
vähän yksinäisen
sanoihin unohdetun.

Vaan, yks' ainut huoli on minulla vain
ett' nää sanat kaikki
jotka matkallain sain
... että ne ... jotenkin säilyä vois
etteivät ne tyhjiin katoais kanssain pois.

Ett' ois joku jossain, joka huolehtis
ei minusta
vaan, kauttani tulleista sanoista
... ettei ois ollut tää turha matka
vailla katoamatonta tarkoitusta.

Ihmiset pärjää kyllä;
läheiset
kaukaiset

- hetken muistavat
sitten unohtavat.

Mutt' sanojen kautta minä elän viel' kauan
- tai sitten totaalisesti kuolen.

Hulluutta lie monenlaista, vois joku vaik' ajatella
mutta, sanojen työ
min kirjoitin matkalla
on kaunista
ja kaukaisuuteen ulottuvaa
monelle viel' apuansa antavaa, mä luulen
toivon niin
kun kohta sukellan outoihin tuleviin.

Toivon, että ajassa
vaan, saatanpa poiketa hetkiseksi vaik' ajattomassa
jossain kaukana, mist' ei vielä
olekaan mulla kokemusta.

Joten,
muulla kaikella tehkää mitä vain
mutt' sanat säästäkää
irti päästäkää ne maailman tuuliin
kulkekoot ne monille korville
ja moniin huuliin.

Tää kirja päättyi nyt
- kirja sinikantinen

oliko tää kaikki lie
kuin tulevia enteillen
kun värikin jo porttia kuvaillen
ollen sinivalkoinen.

Amen.

*

(Jo 06.01.2015 tämän ennakkoon piirtelin
siis, jos en vielä jaksaisi toimenpiteen jälkeen naputella)

Minä heräsin

Minä heräsin
- minä itken
ja itseäni tunnistelen:

sormet... liikkuu
varpaat... liikkuu
silmit... liikkuu
- ja suu käy!

Ja hoitajat nauravat
niin suloiset ihanat.

Elossa! ... edelleen.

*

06.01.2015

Sininen enkeli

Enkelin minä seurakseni sain
enkelin
sinisen
sinivalkealle portillen
ja matkalle sille ... ja jälkeen sen
käsi kädessä kanssaan kuljen.

Väreet hällä on voimakkaat
ja tahto hyvään

minä turvaan...
olen turvassa
matkaan kuin tehtävään pyhään.

*

10.01.2015

Outoja tunteja

Outoja hetkiä
ja outoja tunteja
kuin kaikista viimeisiä kertoja
- ennen muutosta.

Siis, näillä putkilla
ja tällä sydämellä.

Viimeiset tanssit
viimeinen lauantai
viimeinen sunnuntai... maanantai...

Pelkoako? -Ei.

Huoltako? -Eei ... kai.

Tai, ... vähän kyllä,
vaik' tiedänkin, on mulla hyvä ystävä.

Oikeastaan, hyviä ystäviä on montakin
mutta, yksi kuin ylitse muiden
ajallisten sulosuiden.

Vaik' tiedänkin:
minua kannetaan
autetaan ja voimaan varustetaan
ja elämän tielle uusitaan

on aina olemassa se elämän arvaamattomuus
ett' se, mikä eteen avautuu, se uus
oisikin jotain, mi ois ihmiselle kipeää
ja sen kautta vasta
elon tarkoituksia syviä.

-Minä tanssia tahdon!
Ja tahdon laulaa!
Elää viel' elämää kuin täyttä kaulaa!

Ja siin' sivussa kirjoittaa
rinnalla kulkevia sanoillani auttaa.

Olla onnellinen
en mikään petiin peitelty
kuin elosta sivuun heitetty
... vaik' synnyttäisikin se sanoja
kauas ulottuvia.

Ei!

Elämän vapautta! minä pyydän - toivon -
minä anon: - Oi anna! elämän rakkautta ja rauhaa.

Mun uusi sydämeni, viel' syntymätön
jo uusia sanoja pauhaa.

-Oi, anna! mun tanssia
ja laulaa sanoja maailmaan
- ja elämän rauhaa.

*

10.01.2015

Salainen toive

Ja kyllä minä ajattelin
 kun enkelten luetteloa katselin
 - ne ihan todellisia olla taitavat, vaik' en niitä nää
 vertauskuvoin ne nyt minua piirittää.

Sinivalkoinen portti
 mist' kuljen ma kohta
 on kuin portti kahden enkelin;
 sinisen Mikaelin

ja valkean
 runojen, sanojen taitajan
 sen kuiskivan Sandalfonin.

Ja heidän kuin siipeinsä alta pujahtaa saan
 kohta tulevaan.

Varjelus ois - on - valtava
 yks' elämän unelma
 olla kuin suurten siipien suojassa ja turvata
 - olla turvassa tulevassa.

Mutta, kun enkelten listaa mä selasin
 huomasin...
 ettei yksikään heistä ole tanssija
 vaik' varmaan osaisivatkin kaikki

- mutta, tämä on kuin runoilijan leikki
 ja aattelin...

ett' kumarrun ma eteen tuon sinisen Mikaelin
 ja ehdotan: -Ett' miten ois
 ja oisko se nyt keltään pois

jos minusta - ei tietenkään nyt vielä
 vaan, sitten kun aika ajast' jättää
 ett' voisin saada paikan
 olla kiiltävänharmaa tanssin enkeli
 tai, vaik' vielä... runoileva tanssin enkeli

joka ihmisiä liikuttais ja koskettais
 yhdistelis ystäviä toisiinsa
 - tekisin onnellisia pareja
 ja samalla saisin myös itsekkin edelleen nauttia
 tanssin hurmasta.

Kas, minä kun luin
että pari teistä
suurista enkeleistä
on korotettu sinne suoraan täältä
maan päältä...

niin, mulle tuli vain mieleen, että jos...
vaikka... ois mahdollista
jos oikein oisin ma kiltti ja ahkera
tanssija ja sanojen puurtaja, niin...

))) : *-Palaahan poika paikallasi
ja toimita toimesi, ma kuulen vain
... ja jos oikein minä tunsin...
myös pienen hymyn toiveestani sain.*

-Niin! ja ootas vielä...!
jos sais siivet myös tuolle
mun pikku kaverille, koalalle.

koala: -Moommikääp "pikku"!

Harri: -Niin-no, että sekin vois' sitten siinä autella mua
kun ohjailen ihmisiä toistensa luo.

koala: -Mommikää sun pikku-enkeji! Pöhkö! ... Mitä seon taas juanu?

*

11.01.2015

Ajatukset kiertää

Yöllä
ajatukset kiertää
menneitä ja tulevaa...

mitä kaikkea vielä tulis' toimittaa
miten tietoa esille laittaa

miten ystäville ilmoittaa
miten minulla menee:

-Elossa!

Vaiko hiljaisuudella heitä huolestuttaa?

Mitä ottaa sairaalaan mukaan?

Voiko vaik' kaiken unohtaa
hetkeksi kadottaa
jos joku pisara pikkuinen
sulkee ajatuksen?

Tai, jos vain iäksi katoan
taakse jonkin tuntemattoman?

Ajatukset kiertää
vaik' en niin huolissani olekaan
... tilanne nyt kuitenkin aamua valvottaa.

-On mulla ihana koti!
Oi, kunpa taas tänne palaan.

Kaks' aamua vielä - sitten matkaan.

*

11.01.2015

Viimeinen ja ensimmäinen

Viimeinen
viimeinen
viimeinen

sit' ensimmäinen
ensimmäinen
ensimmäinen

uuden elämän ensimmäinen
ja alkaa uus
rakentuu siitä parempi tulevaisuus.

Vanhan luovutus ja taakse jättö
ja uuden sijaan tulo
on ihmiselle totta joka hetki
- ja koko elämä on tätä ketjua;

tänään taakse jäi tämä päivä
ja huomina sijaan tuli
mennyt muistoihin sulii.

Ja aina
kun kohtaa elossa uutta
jää taakse jotain vanhaa
joka silleen sinne jäi
- elo uusiin käi.

Ja sama oli jo tullessa
kun ei oltu vielä ajassa
vaan ajattomassa;

ajaton sinne jäi
aika vierelle käi
... ja taas aikanansa
palaa ajasta
ja jatkaa ajattomassa.

Aina mennyt taakse jää
ja uusi tulee sijaan
nyt minä nukahdan ja aamulla katson
miten uuden päiväni sijaan.

*

12.01.2015
(Junamatkanalla Hesaan)

Facebook-ilmoitus

Runoilijan rinta avataan

Runoilijan rinta avataan
sydän esille kaivetaan ja pysäytetään

sit' korjataan paikat
mit kuluneet elon matkalla
ja virheet
mi olivat jo lähteissä valmiina.

Kaikki kerralla!

Sit' kiinni parsitaan
hetki ootellaan ja toivutaan.

Sitten matkaa jatketaan.

Tällä kanavalla voit seurata
elää rinnalla ja huokailla
kiitellä, ja vaik' rukoilla
ett' enkelten parvi ja kädet taitavat
minut uhkistani vapauttavat.

15.1. torstaina aamulla
pelastajat hommaansa tarttuvat.

Tervetuloa runoilijan matkalle.

*

14.01.2015 - keskiviikkona klo 21.35
(TAYS Sydänsairaalassa leikkausta edeltävänä iltana)

Viimeisiä sanoja ennen operaatiota

Nyt unille
unilääkkeillä
yritän olla ajattelematta tulevia
- aamulla herätys klo 6.

Siitä sitten... alkaa se
mi kuljettaa mua uusille askelille.

Jännä päivä tulossa kaikkineen
kokemuksineen
kipuineen
vaan, eiköhän niistä
... hyvissä käsissä
ja luottavaisella mielellä.

Nyt itseni haltuun suurempien jätän
ja aamulla... niin
aamulla
alan parantua kaikista vaivoista.

Amen.

*

15.01.2015 - torstaina klo 05.00
(tuntia ennen herätystä leikkaukseen)

Leikkausaamuna

Aamu uus
odotettu
toivottu
vähän kait myös pelätty.

Sairaalassa heräilen, kello on 5
kuudelta herätys
sit' aamutoimet
ja valmistautuminen yhteen elämäni tärkeään
- uudesti syntymään.

Sanat on loppu
nyt niistä rauha
mutt' silti minä uskon
ettei apulaiset, auttajat ole kaukana.

Mennään!

Kiitos kun olette seurana
tukena, turvana.

*

22.09.2014

Uusi kevät

Ken
on nähnyt kevään
kun
se uuteen herää
kuinka kaikki kaunis
uudellensa saa.

Ken
on nähnyt kevään
kun
se uuteen herää
kaiken kauniin antaa
se nousta kukkimaan.

Siks' soi se mielessäni
uutta luvaten
kuin kaiken kauniin alkua
mulle kuvaten.

Ken
voi nähdä kevään
uuden syntyvän
kun uuteen aikaan herään
silmuin suloisin

orastaen alta kuoren
uuteen
- oi, uuteen heräten.

*

- loppu osa 4 -

Jatkuu osassa 5.